

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/128/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413208515
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1413208515.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Pospíšilovej Degmovej v právnej veci navrhovateľa: KRUK S.A., Legnicka 56, 54-204 Wroclaw, Poľsko, zast. Advokátskou kanceláriou Gallo, s.r.o., Jilemnického 4012/320, Martin, proti odporkyni: O.. M. T.Á., nar. XX.XX.XXXX, W. XX, N., zast. Mgr. Petrom Világim, Reimanova 9, Prešov, o zaplatenie 4.829,40 eur s príslušenstvom, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 23. septembra 2014 č.k. 11C 134/2013-100 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti mení tak, že návrh navrhovateľa **z a m i e t a**.

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť odporkyni náhradu trov konania, spočívajúcu v trovách jej právneho zastúpenia vo výške 265,88 eur, k rukám jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 4.474,55 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 9.674,55 eur od 09.06.2010 do 14.11.2010 a s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 4.474,55 eur od 16.11.2010 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku návrh zamietol, a rozhodnutie o trovách si v zmysle ust. § 151 ods. 3 O.s.p. vyhradil do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom, doručeným súdu dňa 26.04.2013, od odporkyne domáhal zaplatenia sumy 4.829,40 eur s príslušenstvom titulom záväzkov zo zmluvy o úvere. Skonštatoval, že navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že jeho právny predchodca poskytol na základe zmluvy o úvere odporkyni finančné prostriedky vo výške 9.573,13 eur na kúpu motorového vozidla, ale keďže odporkyňa úver riadne nesplácala, veriteľ odstúpil dňa 08.06.2010 od zmluvy, realizoval výkon záložného práva, na základe ktorého došlo k predaju motorového vozidla, kúpnu cenu vozidla započítal voči pohľadávke proti odporkyni, a zvyšok pohľadávky v žalovanej výške postúpil na navrhovateľa. Odporkyňa s návrhom navrhovateľa nesúhlasila, a vzniesla námietku premlčania. Navrhovateľ reagoval poukazom na skutočnosť, že k odstúpeniu od zmluvy došlo dňa 08.06.2010, kedy odporkyňa prevzala písomné odstúpenie od zmluvy, a keďže návrh na súd doručil v trojročnej premlčacej dobe, námietka premlčania, vznesená odporkyňou neobstojí.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa spol. Santander Consumer Finance a.s., so sídlom Praha, Česká republika, konajúcej prostredníctvom organizačnej zložky v Bratislave, ako veriteľom a odporkyňou ako klientom, bola dňa 23.12.2008 uzavretá úverová zmluva č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej právny predchodca navrhovateľa poskytol

odporčyni úver vo výške 9.573,13 eur s 8 % ročnou úrokovou sadzbou, s dohodnutým poplatkom za spracovanie úveru, splatným mesačne po 309,- Sk, s havarijným poistením splatným mesačne v splátke 569,- Sk na kúpnu cenu, a povinným zmluvným poistením. Predmetom kúpnej zmluvy, uzavretej medzi odporčynou a predávajúcim, bolo osobné motorové vozidlo Y. V., a účastníci úverovej zmluvy sa dohodli na počte splátok 84 s mesačnou splátkou 178,38 eur, pričom konečná výška úveru predstavovala sumu 14.983,92 eur, z ktorej podľa tvrdenia navrhovateľa odporčyná uhradila 13 splátok, a poistné za povinné zmluvné poistenie uhradila len za 4 štvrťroky. Ďalej mal za preukázané, že na základe záložnej zmluvy zo dňa 23.12.2008 zriadila odporčyná v prospech veriteľa k motorovému vozidlu na zabezpečenie pohľadávky vyplývajúcej z úverovej zmluvy záložné právo, ktoré bolo zaregistrované v Notárskom centrálnom registri záložných práv. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že veriteľ dňa 26.05.2010 písomne oznámil odporčyni odstúpenie od úverovej zmluvy z dôvodu, že riadne a v termíne nezaplatila peňažné záväzky, a to s odvolaním sa na ustanovenie článku 6.3.1. jeho Všeobecných zmluvných podmienok (ďalej „VZP“), ktoré tvorili súčasť úverovej zmluvy. Odstúpenie od zmluvy bolo odporčyni doručené dňa 08.06.2010. Z Protokolu o odobratí motorového vozidla zo dňa 17.08.2010 zistil, že vozidlo bolo odporčyni odobrané spolu s originálom technického preukazu, a prevzaté spoločnosťou Memfis.cz, s.r.o., pričom na základe kúpnej zmluvy zo dňa 15.11.2010 bolo prevedené na kupujúceho Z. N.-Y. za kúpnu cenu 5.200 eur, ktorú kupujúci zaplatil v rovnaký deň. Ďalej mal za preukázané, že veriteľ dňa 06.12.2011 písomne oznámil odporčyni postúpenie pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávky na navrhovateľa s účinnosťou ku dňu 01.12.2011. V ďalšom odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne opísal, z čoho pozostáva žalovaná pohľadávka vo výške 4.829,40 eur podľa špecifikácie navrhovateľa a jej doplnenia zo dňa 09.07.2013, a skonštatoval, že súčet všetkých nárokov predstavuje čiastku, ktorá prináleží navrhovateľovi od odstúpenia od zmluvy až po predaj vozidla, teda spolu 10.029,40 eur aj s úrokom z omeškania za toto obdobie, a nakoľko 15.11.2010 bola predajom vozidla prijatá kúpna cena 5.200 eur, ktorá bola započítaná proti pohľadávke voči odporčyni, výsledná suma predstavuje žalovanú sumu 4.829,40 eur.

Vec posúdil právne podľa ust. § 52, § 110, § 517, § 524 Obč. zák. a § 497 Obch. zák. a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je z časti dôvodný. Konštatoval, že je nesporné, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporčynou bola uzavretá zmluva o úvere, ktorej súčasťou bol splátkový kalendár a Všeobecné zmluvné podmienky, a na jej základe veriteľ poskytol odporčyni peňažné prostriedky na nákup motorového vozidla a odporčyná sa zaviazala tieto vrátiť za dohodnutých podmienok, zaplatiť úroky, a splniť svoje ďalšie povinnosti stanovené úverovou zmluvou. Nakoľko si však odporčyná povinnosť platiť splátky riadne a včas neplnila, veriteľ odstúpil od úverovej zmluvy a v súlade s VZP požiadaval okamžité splatenie celej dlžnej čiastky istiny a úrokov za dobu do odstúpenia, a všetkých ďalších neuhradených peňažných záväzkov, teda poistné za dobu trvania poistenia, a poplatok za predčasne splatený úver. Následne veriteľ postúpil pohľadávku voči odporčyni na navrhovateľa. Námietku premlčania, vznesenú odporčynou, nepovažoval za dôvodnú, nakoľko neplnením záväzku odporčyne v splátkach a následným odstúpením od úverovej zmluvy, mohol navrhovateľ podľa čl. X.X.X. V. X.X.X VOP požadovať okamžité splatenie celej dlžnej čiastky a všetkých ďalších záväzkov, pričom premlčacia doba začala plynúť až dňom nasledujúcim po odstúpení od zmluvy, teda dňom 09.06.2010. Vyhodnotil, že ak navrhovateľ uplatnil svoj nárok na súde dňa 26.04.2013, teda v trojročnej premlčacej dobe, urobil tak včas. Úverovú zmluvu, uzatvorenú medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporčynou posúdil ako spotrebiteľskú, a dospel k záveru, že poplatok 4 % z predčasne splatenej čiastky úveru vo výške 321,66 eur si navrhovateľ uplatňuje na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, a preto nie je jeho návrh v tomto rozsahu dôvodný. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku považoval aj článok 7.1. písm. e) VOP, keďže navrhovateľ si uplatnil nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty 33,19 eur za omeškanie odporčyne so splnením povinnosti uvedenej v článku 4.1.1. dlhším ako 60 dní, hoci si už zmluvnú pokutu za jej omeškanie so zaplatením štyroch mesačných splátok uplatnil podľa ustanovenia 7.1. písm. e) vo výške 4,98 eur, a to za jej omeškanie so splnením povinnosti uvedenej v článku 4.1.1. dlhším ako 20 dní. V tejto súvislosti vyhodnotil, že nie je možné porušenie tej istej právnej povinnosti sankcionovať dvomi zmluvnými pokutami. Preto nárok na zaplatenie sumy 321,66 eur a zmluvnej pokuty 33,19 eur navrhovateľovi nepriznal. Vo zvyšnej časti o zaplatenie 4474,55 eur návrhu navrhovateľa vyhovel, a v časti príslušenstva vyhovel návrhu navrhovateľa len čiastočne. V prevyšujúcej časti návrh navrhovateľa zamietol.

Proti vyhovujúcej časti tohto rozsudku podala odporčyná prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie, a žiadala, rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť a návrh navrhovateľa zamietnuť. Namietala, že súd prvého stupňa neaplikoval na jej právnu vec relevantné právne normy

na ochranu spotrebiteľa. Mala za to, že rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutej časti v rozpore s európskymi normami na ochranu spotrebiteľa a porušuje práva spotrebiteľa podľa čl. 38 Charty základných práv Európskej únie. Súhlasila so záverom súdu prvého stupňa, že vo veci ide o spotrebiteľský vzťah, a v tejto súvislosti zdôraznila, že odstúpenie od zmluvy zo strany právneho predchodcu navrhovateľa jej bolo skutočne doručené dňa 08.06.2010, a teda premlčacia lehota začala plynúť dňom nasledujúcim (09.06.2010). Mala však za to, že ak navrhovateľ podal návrh na súd dňa 26.04.2013, je ním uplatnený nárok premlčaný. Podľa jej názoru sa súd prvého stupňa nesprávne vysporiadal s jej námietkou premlčania, keď nesprávne aplikoval trojročnú premlčaciu lehodu, hoci mal v zmysle § 107 Obč. zák. uplatniť dvojročnú subjektívnu premlčaciu lehodu. Poukázala na to, že dňa 08.06.2010 sa navrhovateľ dozvedel, že sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila, keďže vo veci ide o odstúpenie od zmluvy podľa ust. § 48 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a bezdôvodné obohatenie podľa ust. § 457 Občianskeho zákonníka. Zároveň si uplatnila náhradu trov konania.

Navrhovateľ žiadal vo svojom vyjadrení k odvolaniu odporkyne rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že sa nestotožňuje s jej názorom, že návrh bol podaný po uplynutí premlčacej lehoty, a že odstúpenie od zmluvy ako aj samotný inštitút premlčania sa v tomto prípade spravuje režimom Občianskeho zákonníka. Nespochybnil, že predmetná úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, avšak odmietal záver, že ust. § 52 ods. 2 Obč. zák. vždy odôvodňuje aplikáciu akéhokoľvek ustanovenia, ktoré by mohlo byť pre spotrebiteľa výhodnejšie, pretože by to do právnych vzťahov vznášalo právnu neistotu, a znamenalo by to výrazný zásah do zásady rovnosti účastníkov konania. Mal za to, že právny vzťah založený zmluvou o úvere (§ 497 Obch. zák.), je zo zákona absolútnym obchodom, a zmluvné strany sa teda riadia Obchodným zákonníkom. Poukázal na viacero súdnych rozhodnutí, v ktorých sa premlčanie posudzovalo podľa Obchodného zákonníka. Uviedol, že aplikácia Občianskeho zákonníka na právne vzťahy je vylúčená v prípade, ak Obchodný zákonník obsahuje komplexnú úpravu, pričom považoval za relevantné, o aký zmluvný typ obchodných záväzkových vzťahov ide, a teda aj v tomto prípade je podľa jeho názoru nevyhnutné na daný právny vzťah aplikovať Obchodný zákonník, keďže modifikovanie podmienok odstúpenia od zmluvy alebo premlčania, je nepripustné a zo zákona neplatné. S poukazom na ust. § 344, § 349 ods. 1, § 351 ods. 2, § 394 ods. 1 a § 397 Obch. zák. mal za to, že úprava inštitútu odstúpenia od zmluvy a premlčania nie je úpravou, ktorá smeruje k ochrane spotrebiteľa. Argumentáciu odporkyne, že v posudzovanej veci ide o bezdôvodné obohatenie, považoval s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1M Obdo V2/2007 zo dňa 30.09.2009 síce za správnu, ale len za jej obranu v konaní. Poukázal na to, že inštitúty premlčania a odstúpenia od zmluvy sú generálne upravené zákonom, a teda nemôžu byť posudzované ako podmienka zmluvy v zmysle ust. § 54 ods. 1 Obč. zák.. Podľa jeho názoru si svoj nárok uplatnil na súde včas, a tento je v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch.

Odvolací súd preskúmal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu odvolania navrhovateľa, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p., s verejným vyhlásením rozsudku podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie odporkyne je dôvodné. Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil, a návrh navrhovateľa zamietol.

Keďže odvolací súd zistil, že na prejednávajúcu vec sa vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní vo veci nebolo použité, a pri posudzovaní dôvodnosti návrhu navrhovateľa je významné, postupom podľa ust. § 213 ods. 2 O.s.p. vyzval účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu ust. 52 ods. 2 Obč. zák. (účinného od 01.05.2014) vyjadrili. Odporkyňa sa na výzvu súdu nevyjadrila. Navrhovateľ s použitím uvedeného ustanovenia nesúhlasil, nakoľko do spomenutého právneho predpisu bolo zakomponované prijatím zákona č. 102/2014 Z.z. od 01.05.2014. Poukázal na to, že úverová zmluva, na základe ktorej sa domáha dlžnej sumy bola uzatvorená dňa 22.12.2008 a samotný Občiansky zákonník neobsahuje prechodné ustanovenia, ktoré by uvádzali, že dané ustanovenie sa vzťahuje aj na právne vzťahy, ktoré vznikli pred jeho účinnosťou, a poukázal na zákaz retroaktivity. Zotrvával na názore, že právny vzťah, založený zmluvou o úvere, je absolútnym obchodom, a preto sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka.

Po preskúmaní predloženého spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal, správne, a v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie. Nesprávne skutkové zistenia ani neboli odvolacím dôvodom, preto si odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní osvojil vyššie uvedený skutkový stav, zistený súdom prvého stupňa. V konaní nebolo sporné, že právny predchodca navrhovateľa a odporkyňa uzavreli dňa 23.12.2008 zmluvu o úvere, že táto je zmluvou

spotrebiteľskou, a že právny predchodca navrhovateľa od úverovej zmluvy odstúpil, pričom písomné odstúpenie od zmluvy odporkyňi doručil dňa 08.06.2010. Niet tiež žiadnych pochybností o tom, že navrhovateľ podal návrh na súd dňa 26.04.2013. Odporkyňa vzniesla námietku premlčania. Odvolací súd potom dospel k záveru, že súd prvého stupňa neposúdil vec správne po právnej stránke, keď dospel k záveru, že námietka premlčania nebola odporkyňou vznesená účinne. Zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou ustálil rovnako ako súd prvého stupňa ako spotrebiteľský, ale tiež ako občianskoprávny a nie obchodný, podliehajúci nielen zákonnej úprave o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa, ale aj ustanoveniam Občianskeho zákonníka, ktoré aj na prejednávanej vec aplikoval.

Podľa ust. § 54 ods. 1 Obč. zák. sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchyliť od tohto zákona (Občianskeho zákonníka) v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa ust. § 52 ods. 2 Obč. zák. platí, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa ust. § 48 ods. 2 Obč. zák. odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

Podľa ust. § 457 Obč. zák. ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa ust. § 100 ods. 1 Obč. zák. sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20150401.html>>). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa ust. § 107 ods. 1 Obč. zák. sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa Občianskeho zákonníka sa momentom odstúpenia od zmluvy zmluva zrušuje s účinkami od začiatku (ust. § 48 ods. 2 Obč. zák.), čím zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy, a vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva, pričom účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť poskytnuté plnenia (§ 457 Obč. zák.). Odvolací súd potom vyhodnotil, že navrhovateľ mohol svoj nárok na vrátenie finančných prostriedkov proti odporkyňi uplatňovať len z titulu bezdôvodného obohatenia v intenciách ust. § 457 Obč. zák., teda ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zrušenej zmluvy. Právny predchodca navrhovateľa od úverovej zmluvy účinne odstúpil dňom 08.06.2010, kedy písomné odstúpenie od zmluvy doručil odporkyňi. Dňom 08.06.2010 bola teda úverová zmluva, uzatvorená medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou účinne zrušená, o čom mal právny predchodca nepochybne vedomosť, keďže sám od zmluvy odstúpil. Uvedeným dňom tiež nepochybne zistil, že sa odporkyňa na jeho úkor bezdôvodne obohatila. Premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá je podľa ust. § 107 ods. 1 Obč. zák. dvojročná, začala plynúť odo dňa, kedy sa právo na vrátenie bezdôvodného obohatenia mohlo vykonať po prvý raz, teda 09.06.2010, v deň nasledujúci po zrušení zmluvy. Preto ak navrhovateľ podal návrh na súd dňa 26.04.2013, urobil tak po uplynutí premlčacej doby, a s prihliadnutím na námietku premlčania, vznesenú odporkyňou, mu odvolací súd nemohol uplatnený nárok priznať. Preto odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti tak, že návrh navrhovateľa z dôvodu premlčania zamietol.

Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou navrhovateľa, ktorý tvrdil, že právny vzťah, založený zmluvou o úvere, je absolútnym obchodom, a preto sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, a že aplikácia ust. § 52 ods. 2 Obč. zák. účinného od 01.05.2014 je vylúčená. Nepopierajúc povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, na otázku premlčania práva na vydanie bezdôvodného

obohatenia zo zrušenej zmluvy je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu účastníkov konania aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto právne posúdenie je už v aplikačnej praxi súdov ustálené, a odobril ho aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. júna 2013, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením ustanovení Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. Napokon, novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z.z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením ust. § 52 ods. 2 Obč. zák.), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z autentického výkladu zákonodarcu vyplýva, že Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, odstúpenia od zmluvy, uznania záväzku a podobne, aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava Obchodného zákonníka. I keď je toto ustanovenie účinné od 01.05.2014, predstavuje výkladový status, a jeho cieľom je iba *expressis verbis* vyjadriť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky. Naviac, Najvyšší súd SR vo svojej aktuálnej rozhodovacej činnosti zaujal právny názor, že ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (účinné od 01.05.2014), sa od jeho účinnosti vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou (napr. rozhodnutia sp. zn. 3MCdo 14/2014 zo dňa 21.04.2015, sp. zn. 2M Cdo 2/2015 zo dňa 29.02.2016). Odvolací súd sa s uvedeným právnym názorom stotožnil.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti podľa ust. § 220 O.s.p. zmenil, a návrh navrhovateľa zamietol.

O trovách konania rozhodol odvolací súd s poukazom na s ust. § 224 ods. 2 O.s.p., a to podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. V konaní plne úspešnej odporkyňi priznal proti neúspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania, spočívajúcu v trovách jej právneho zastúpenia v odvolacom konaní v celkovej výške 265,88 eur, za dva úkony právnej služby v základnej sadzbe tarifnej odmeny podľa vyúčtovania právnym zástupcom odporkyne vo výške 124,90 eur, čím bol odvolací súd viazaný (hoci vychádzajúc z hodnoty sporu v odvolacom konaní 4.474,55 eur podľa ust. § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb by základná sadzba tarifnej odmeny predstavovala 161,01 eur), a to prevzatie a príprava zastúpenia (ust. § 13a ods. 1 písm. a) cit. vyhl.) a podanie odvolania (ust. § 13a ods. 1 písm. c) cit. vyhl.), s režijným paušálom 2x 8,04 eur podľa ust. § 16 ods. 3 cit. vyhlášky.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.